

משלי פרק ח

- (יב) אָנִי חֲכָמָה שְׁכַנְתִּי עִרְמָה וְדַעַת מְזֻמּוֹת אֶמְצָא:
(יג) יִרְאֵת יִקְוֶה שְׁנֵאת רַע גָּאָה וְגֵאוֹן וְדֶרֶךְ רַע וּפִי תִהְפְּכֹת שְׁנֵאתִי:
(יד) לִי עֵצָה וְתוֹשִׁיָּה אָנִי בִינָה לִי גְבוּרָה:
(טו) בִּי מְלָכִים יִמְלְכוּ וְרוֹזְנִים יִחַקְּקוּ צָדֵק:
(טז) בִּי שָׁרִים יִשְׁרוּ וּנְדִיבִים כָּל שְׁפָטֵי צָדֵק:
(יז) אָנִי אֶהְבֵּי אֶהָב וּמִשְׁחָרֵי יִמְצְאוּנִי:

ביאור הגר"א - משלי פרק ח פסוק יד

לי עצה וגבורה פי' כמ"ש "לאמר לאסירים צאו ולאשר בחושך הגלו" כלומר שאותן שיודעין שהוא פיתוי יצה"ר אך הוא אסור ת"י ואינו יכול להתגבר עליו ולצאת ממנו לאמר להם צאו ולאותן שהם בחושך ואין יודעים שהוא פיתוי יצה"ר הגלו יתגלה להם שזה פיתוי יצה"ר וזהו "לי עצה" להתיעץ ולהבין פיתויי יצה"ר ו"גבורה" להתגבר עליו אחר שיודע שהוא פיתוי יצה"ר. ותושי' - הוא עצה איך לידע החכמה ולהוציא דבר מתוך דבר. אני בינה - שעיקר הוא להבין דבר מתוך דבר.

ואמר כאן ו' דרגין שהוא חכמה ודעת יראת ה' עצה בינה וגבורה כי עצה ותושיה הכל אחד. וזהו כמ"ש "ונחה עליו רוח ה' רוח חו"ב רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'". ולכן כתיב אצל חו"ב בשניהם "אני" ואצל גבורה ועצה "לי". וכמו ששם כוללין עשרה כמ"ש שם כן הוא כאן חכמה וערמה ומזימות הן ב' דרגין ודעת ובינה עצה וגבורה ותושי' ויראת ה':

(מ"ש אצל עצה ותושיה ואצל גבורה לי ואצל בינה אני כי עצה ותושיה וגבורה קאי על האדם הלומד, כלומר זה הלומד והיה לו עצה ותושיה וגבורה. אבל בינה קאי על התורה עצמה)

ביאור הגר"א - משלי פרק ח פסוק יז

אני אהבי אהב - כי הס"א לאוהבים אותה ומתדבקין בה, היא שונאו, שהיא עצמה מקטרג עליהם, וכמ"ש "לא תעבוד את אלהיהם כי מוקש הוא לך" שהם עצמם יהיו למוקש לך, אבל "אני אוהבי" אוהב. ומשחרי ימצאוני - כי הס"א היא דבר שאין לו שחר וכל משחריו יעידו ויגידו שאין לו שחר, אבל התורה "משחרי ימצאוני".